

pri ustvarjanju vsakega dela. Pripominjam samo, da je Ličar v zadnjem času v tehniki zelo napredoval, tako da ne zaostaja za Trostom. Omenjena razlika med njima pa ostañe najbrže za vedno. Ako bi se ta razlika dala združiti in vrline obeh preliti v enega umetnika, potem bi morda Slovenci imeli svojega Liszta, vsaj kot pianista, če ne drugače.¹

Simpatičen vtis je napravil tudi koncert pianistke Marije Švajgerjeve. Igrala je «Preludij, koral in fuga» od Césarja Francka, Novákovo balado «Manfred», Chopinovo h-moll-sonato in tri «Češke ples» od Smetane. Njena igra je umerjeno izrazita, dobro občutena in na liričnih mestih napojena z ženskim sentimentom. Zato je najbolje igrala Chopina. —

Med lepo uspele koncerte je treba uvrstiti tudi pevski večer opernega tenorista Marcela Sowilskega, ki je izborno zapel vrsto pesmi in opernih arij. Spremljal ga je na klavirju prof. Ruč in sicer jako muzikalno in stilu primerno. —

III. sinfonični koncert Zveze godbenikov je vseboval štiri skladbe R. Wagnerja (ouvertura k op. «Večni mornar», «Čar velikega petka», «Siegfriedova idila» in predigra in Isoldina smrt iz Tristana), suite iz pravljice «Raduz in Mahulena» J. Suka, in «Italijanski capriccio» Čajkovskega. Suka in Čajkovskega je dirigiral ravnatelj opere F. Rukavina, Wagnerja kapelnik L. Matačič. Spored je bil precej dobro naštudiran in je na nekaterih mestih prav zadovoljil, zlasti v Sukovi skladbi, ki je bila menda za ljubljansko občinstvo novum; samo v narodnem češkem plesu (polki) bi moral biti tempo mestoma hitrejši in žalost izražajoči stavek bi bilo treba napolniti z večjo, skrivnostno zvenečo otožnostjo. Odločno pa ne soglašam z načinom, s katerim je bil podan Čajkovskega «Italijanski capriccio». To skladbo bi bilo najbolje pustiti pri miru, ali pa jo zvokovno tako idealizirati, da ne zapusti neprijetnega, na trivijalnost spominjajočega vtisa. Dirigent je v tem zmislu najnevarnejša mesta naravnost podčrtal in s tem (vsaj meni) sugeriral vtis, da poslušam navadni «šlager». V takih slučajih mora biti dirigent zelo previden in estetično kritičen. — Matačič je s svojim Wagnerjem vnovič potrdil svojo ljubezen do teatralne glasbe, kar je čisto na mestu — v operi. Toda za koncerte je na vsak način absolutno sinfonična glasba primernejša. Prav toplo priporočam Zvezi godbenikov, da to vprašanje premotri in svoje koncertno delovanje postavi na pravo podlago. — J. M.

¹ Liszt je bil namreč velika, vseumetniško naobražena, idealna duša. Vrh tega gentleman, kot mu ga ni para: Koncertiral je nešteto krat v najrazličnejše dobrodelne namene, podpiral je moralno in gmotno (včasih prav kavalirsko) celo vrsto sodobnih umetnikov, propagiral njih dela, pisal o njih članke v najbolj čislanih časopisih (o svojih delih pa ni napisal niti črtice), vsakemu je rad ustregel, kar pa je obljubil, je vedno tudi storil. «Obljubiti in storiti smatram za isto,» je baje rekel nekoč. Kot najčistejši idealist je plamtel tudi za resnico, ki jo je znal zagovarjati z nenavadno nobleso. «Kar je rekel Gospod Jezus in Liszt, je resnica!», je vzkliknil nekoč Dvořák v pogovoru o njem... Tudi Slovenci bi potrebovali takega Liszta! (Opomba pis.)